וכבר נהגו רוב הלומדים לעשות כן והפשר לחת טעם ע"פ פשוטו לפי

שישראל היו ישנים כל הלילה והוצרך מישר להעיר לותם כדליתה במדרש לכן אנו לריכים לתקן זה: ועם" ד' ס"יג שבבוקר אין לברך ענ"י וגם אין

לברך על טלית קטן כמ"ש סר ח'

עמרת זקנים

כנותר וסנית רא פלא מאא מים

נייני מחיל לותר ומס ננותה מבטן

מבט רפני" הקנוד של מלחו לי

מבט רפני" הקנוד של מלחו לי

נייני מחתר ולכן מאן ישים נמט

נייני מחתר ולכן מאן ישים נמט

נייני מות הלריי זיני בר של נו הובדי

נייני מייני מחתר יוני בר מאן

נייני מייני מאר יוני בר מייני מאו

נייני מייני מאריי זיני בר מאן

נייני מייני מאריי זיני בר מאן

תבר * איה. ועירובלתי קות אמרו

תבני מייני מעובר מייני מייני מייני מחובר

מני מייני מוני מייני מייני מייני מחובר

מני מייני מוני מייני מייני מייני מחובר

(מאניה)

Hil

11

4 תגחות רעק"א ג אמר זהתעות במוצא תו תשבועות. ג אמר זהתעות במוצא תו זי למור בספלד והענים, ועיון במיל פיז עמ"ל גלי התקדש היעי: מנ"א פקינ העשר מותרות במיצאה באמרו הג. בישן חפור מהוחים פר מ":

לבושי שרד תצד מ"א סק"ו (") ראיצ זרשסיק ופר, כי מיי מל פיו סמים:

רק ג' עוטת וכתב הכסף משנה בגורסת הרמב"ם! והרשב"א דחכמים ס"ל קורין לא יהיה לך חסור בגגיטת קטעת ולא סרלה עב" לבגיטת גדולות ב"ש. וא"כ מיהגט הא של פי הרמב"ם, ומ"ש לבשתם פסוק א' כי לא מינט פסוק ביורה מני אציה וגם באצר וגוי יש ב"ד כר יוסף היינו לחומרא ') ומה שקשה עד דהתורה ניתנה ביום ניים ב"ל ב"ד בב"ל מומרה בשין ישקב בירושלמי פ"ש דסתורה ניתנה בשבת כבר מ" העשרה העלוון וכ"ל הכוחב בשין ישקב בירושלמי פ"ש דסקונים ש"ש: ב א. כ"ד הבשור.

בהגמ"ר פ"ב דעכת"]: ד. מתחלת ר"ח סיון. דמיד בב' בסיון ה"ל משה לקדשם

לתור׳ כדחי פ"ט דשבת⁸: כתב הגמ"נ סוף י"ה ג' ימים קודם שבועות אין מתענים דהר ימי הגבלה משמע דבשני

לחומנים ליטור להתענות אבל נהגו העולם בסיון מותר להתענות אבל נהגו העולם שלא להתענות מטעם שכתבתי לעיל:

ה. לשמוח עשבים. וחס חל שנועות

מתמרום דכל לרמח לנו ו"ע שנו של במו מתחילון במרשת א כל (7) חבבור עד סוף ביום השנו קורין בפרשת א כל (7) חבבור עד סוף ב. וד' בדיכל. בעד מתחילון עשר מעשר: ב א כל (7) חבבור עד סוף ב. וד' בדיכל מתחילון עשר מעשר: ב א מחילון משר מעשר: ב א אחר לדתענות. בון ב וד' בדיכל קרשו עד לפוצא בענינותי: מתחילו עשר מעשר על הסו עד ביום על הסו עד בעל היה עד בון להתענות (6) בפוצאי הג השבועות: הקרנות אחר השבועות בחייה (ש"ה בא אחר לדתענות (7) בפוצאי הג השבועות: הקרנות אחר השבועות: הגד שוו און אחרים (10 מנון ד מתחילה לא מודש שיון עד מ' כי הגשים מותרות נתלאסה באסרו מג ותנות המייני מותרות בחסידים הלאסרו בא וועודים כל הלילה ועוסקים כתור.

דהיינו אחר * אסרו חג (הגהות מיימוני הלכות ברכות ומנהגים) דהיינו מהר * מסרו מג (הגחות מיישוני הלכות ברכות ומשגים)
די ונוהגין ה' לשנוח (ו) שברים בשבועות בבית הכנסת והבתים זכר לשמחת
מהן חורה נוהגין (יי) בכל מקום לסכול ויין משלי הלב ביום
לחשון של שבועות ונראה לי השעם שהוא ז כמו השני מפשילין שלוקחין כליל פסח זכר לפסח חבר לחנינה כן איכלים מאכל חלב ו"א ואחיים ממלכ בשר ה וצריכין להגיא עמהם כ' לחם על השלחן שהוא במקום המוצח ויש צוה ה וצריכין להגיא עמהם ב' לחם על השלחן שהוא במקום המוצח ויש צוה ב' זכרון ניין לשני הלחם שהיו מקרינין ציום הבכורים:

ביום א' שוטחן בכניסת השבת [מסרי"ל] ביום מי שומין באיני למאכל בהמה אסור לטלטלן בשבת ויייט ע' סימן ש״ח סכ"ח. ואכשר לומר כיון שחשב עליהם מבעיי שרי לטלטלן כמיש בסיי שייח סכ"ח. ואכשר לומר כיון שחשב עליהם מבעיי שרי לטלטלן כמיש בסיי ש״ח ו' שבועות היו לישראל שבעה נקיים דוגמת אשה המיטהרת מנדתה וידוע ישטעות היי לעיטות שפטט מויים דוגמת חשה התיפטלת מנדתה דרוע שדם נעבר ונעשה חלב. והיינו מדין להממים. ומנהג לבומינו מורה היא אך יש לחהר שלא יכא לידי איקור ועבייד סיי פיש (") דא"י להספיק בכ"ה אם אינו אופל גבינה קשה. ויוהר ליקח מפה אחרת: ז. כבו שני תבשא"ין. כלומר כשם שבספח עושין זכר לקרבן ה"ה בשבועות: ח. וצריבים ההביא לה לחפור לאכול בשר וחלב מלחם א". ולכן נהגו לאפותו עם חמאה דאו בודלה ינצרך להציא להם אחר לאכול עם בשר. ויותר להסיק התנור יפה כמ"ם כי תפ"א וגם לריך תודה חדשה כמ"ש כי תנ"א פייע ודלא כתקלם נשים שתהפכין אותה על לדה השני דהא בלוע מעבר אל עבר משתנונית עבריד סרי ק"ח ס"גו פ. זכרון דשנו הדחב. ואייר כירו של מעים דוגמת שתי הלחם. כתב בשל"ה שלא יחלקו עשבים להרים בנה"כ עד אחר חפילת י"ח כדי שיולנו לברך על הריח דאסור להפסיק מברון שאמר עד אחר י"ס:

ג' עונות ופפק כוותייהו ע"ש. ואייב מנסגנו הוא על פי הרמצ"ם, וח"ש בי"ד בר" יוסי היינו לחומרא ") ומה שקשה עוד דהתורה ניתנה ביום נ"א

יעי סיי קחדד סעי סיי קחדד יני ש הנרך על שלים קטן למוש סי חיי ודענין ברכת החורה אני מסוסק דבסימן מ"ז סי"ב כחב אף אם למד בללה וסי' א"ל לברך כל זמן שלא יישן משמע דאם נעור כל הלילה א"ל לברך ביום שלאחריו וכ"מ בגמ' ס"ד דסוכהי סוכם דלא מפסקי לילות מומים א"ל לברך על הסוכה אלא פעם א' כל ז' ועססי' דלא מפסקי לילות מומים א"ל לברך על הסוכה אלא פעם א' כל ז' ועססי

יש משפק ישט מיומים עד נכון פני הסוכה הנת פפס חי כני זי נוספה מרליני. מיום וחוד משפק ישט מייני בל מייני ביום לא חיי הפסק אפיי שינת קבע אייני ייול גנם בלילה השינה לא הוי הפסק אלא שתחתלה אין דעתיוני לסטור רק ביום ולילה א' וכשקם בבוקר קודם עייה אי נמשג לויים שאחריו. מדע דהא לריים אייל לגרך קודם עייה דנפטר בברכה של אחמול עד שיאיר מדע דהא לריים אייל לגרך קודם עייה דנפטר בברכה של אחמול עד שיאיר הייום אייל לגרך נון שוהגין לגרך כל יום ברכת החורי אייל בייון שטהגין לגרך כל יום ברכת החורי אייל

היום א"כ לדידן נמו "יל ליון שניהגין לגדך כל יום כרכת החורה מישקדא לא היה דעתו לפטור רק ליום ולילה ולכן לריך לגדך גרכת החורה כשיקד א ההורה נאח ידי ספק ישמע גרכת החורה כשיקד א הרוכה לנאח ידי ספק ישמע גרכת החורה מאחר יחכרין ללאם ייש: יעשי לריה לריך לקרות קיש אחר ל"ה כיון שאין קולם על מטחו: ואי בכתבים שאם חל ולי טיבילה בשבועות ישמש מטח: בתג העייב פי ו' בשבועות קורין בעשה העליון שים בעשרת הדגרות. ונשצה פ' יותרו קורין בעשה התליחון שים בעשרת הדגרות. ונשצה כן יותרו קורין ה"יה שאר פיפיק" או אתנחתא ובשקור בטעם העליון או קורא בקש"ץ וה"ה שאי בפשית החורות לא תרלת הל"די בפשית ובחוקוני פ' יתרו כת' שבעלרת שיא דוגמת מיית לא ומתרגמין הדגרות קורין כל דבור לא יהיה לך ודבור זכור בנגינות גדולות ומתרגמין הדגרות קורין כל דבור לא יהיה לך ודבור זכור בנגינות הדגולות לעשות מכל א' מסוק א' ודברות לא מרלת בנגינות אמנות אבל בשבת יתרו

ג אחד "התעונות. ממים נפיד דפופה כל סטפה ליסיות לנג כר וכפר סמו על כיד וכרוסליד הודת ף " פנועות, אחד "התעונות. ממים נפיד דפופה כל סטפה ליסיות לנג כר וכפר סמו על כיד וכרוסליד הודת להסד לתחו מברים ודיר יוסיון הלה סייות להסד לתחו מברים ודיר מסום ברים ותובלה כר חליר ודון קולה ססיים להסד לתחו מברים ובידי סטיים לרכים להיות בידי למסף להיות להסד להיות בידי למסף להיות בידי להסד מביד להסד להיות בידי להיות על בידי להיות לוך לחלך והתעוני לי טון להיות לוך כידי למי להיות על בידי לול מיל (כיד) להיות לול מול בידי להיות לול מול (כיד) להיות לול (כיד) להיות להיות לול (כיד) ל

במלין ולחומים לחום במחדים מכיל: \$ (ו) א"א הדער, וגם לון מספק כו מיל: (1) נוצרו לשפחד עשבים. ולם מל
ניום לו שומין בניוםם שמת מסריל: לצול מתנוג שמומין ניום ביר מידו וחומין גם כן למעשר לוועים בריי בר מידו לו היא בירוני ביר מידו לוועים בירוני בירונים בירוני בירונים בי

שערי תשובה () עשבים עבהים ועיון בוכי יופף בשם פהריי לינגו ומהרים זמותא שליל כי מותר מזונג אף לפי היך האבת עיר לינגו ומברים זמותא שליל כי מותר מזונג אף לפי היך האבת עיר ועירן לעיל הים היץ שנותנין למבי הית בשבעות ואאי בפניים ווף קביא מבה משב ייחס שליר השל היה נביב ייחס שליר המביל ייחס ביי הנותן סיה הדשה לבהיב בעצרת כאלו הקריב שנחה להיי עיש ועיין בברכי ייחף בשם עוללות אפרים כי תנותן סיה הדשה לבהיב בעצרת כאלו הקריב שנחה להיי

הם המנ הסטישות של יושר ככל כמו ככל השנה וצים בידר שתן מיטי (יותן שתי "חב" ל" למאלל נפר וכן לריו מל החברים מוכן לפתי שלמות הפיטית של החברים מוכן לפתי שלמות הפיטיקים ביד הים בל החברים מוכן לפתי שלמות הפיטיקים ביד הים בדר בנית מחלוקת וכתב שם חיים שיהיה דעתו לפוטרו בכרכת טלית להקל: הפר"ש פ" ח" ח" שיד לריי "ח" של לל בשכם ר"ל בידר לבכך על יום מפשכם יוני מחברים בידר של לל היו בידר מרכיי "חיים ללכן לב היום בידר של לל היו בידר מרכיי "חיים ללכן לב היום בידר של לל מותם היום לל היו לב מרכי של היו מותם היום לה ללב מלום היום לל בשיה בידר שלת לל מותם היום מחבר בידל בל מיטי של לל מותם היום לה ללב מלום היום הוא לל מותם היום הוא לל מותם היום הוא לל מותם הוא מתכין לללת מתכון להיום בידר לללת מתכון לללת מתכון להיום בידר לללת מתכון להיום בידר לללת מתכון להיום בידר לללת מתכון לללת מתכון מתכון היום בידר לללת מתכון מתכון היום בידר ללת מתכון מתכון היום בידר לללת מתכון מתכון מתכון בידר לללת מתכון מתכון בידר לללת מתכון בידר לללת מתכון מתכון מתכון מתכון בידר לללת מתכון מתכון מתכון בידר ללת מתכון מתכון בידר ללת מתכון מתכון מתכון בידר ללת מתכון מתכון מתכון בידר לללם מתכון בידר ללל מתלו היום לן מתכון מת